

до него, па подзема речъ да го разтуши, а Никола Мждреца, оборилъ глава, срами се погледа му да срещне.

— Както щешъ, можешъ да го докарашъ на приказка, ама азъ си знамъ какво ми е — подзема Мждреца.

— Баща съмъ; разбирамъ те, — отвръща Макавей, замисленъ старецъ съ голѣма брада и смръщени вежди, които даватъ плътъ на думитѣ му. Разбирамъ болкитѣ ти, Никола, ама какво! . . . Да би могло съ мислене и тжга да се поправи стореното — тогазъ. . .

— Тежко е, Макавей, тежко е! Съ мисълъ се цѣръ на всѣка болка намира, ама рана живеница и съ цѣръ не минава.

Старцитѣ млъкваха, сѣкашъ не намѣрили думи мисълъта си